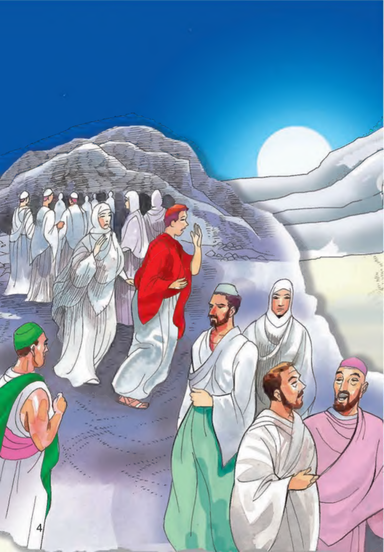
AHMET'İN UYKUSU

Medine'de akşam olmak üzereydi. Peygamberimizin kabrini ve daha nice önemli yerleri binlerce insan ziyarete gelmişti. Bu ziyaretçiler içinde her milletten insan vardı. Mısırlı, Endonezyalı, Japon, Alman... Bir Türk ailesi de Peygamberimizin kabrini ziyaret için o yöne yürüyordu. Yanlarında Ahmet isimli oğulları da vardı. Tam bir kalabalığın içinden geçerlerken Ahmet'i kaybettiler. Geriye dönüp baktıklarında oğullarını göremediler. Çok telâşlanmışlardı. Hemen onu aramaya başladılar.

Ahmet ise bir kafilenin içinde Uhud'a kadar gitmişti. Anne babasını ararken Uhud Dağı'nın yanında durdu. Bir kayanın üstüne oturdu ve onları nasıl bulacağını düşündü. Epeyce yorulmuştu. Biraz sonra üzerine tatlı bir uyku çöktü. Gözleri kapandı. Kayaların dibine kıvrılıverdi. Rüyasında bir ses ona:

– Ey çocuk, diye seslendi. "Ey çocuk bana bak!" diyen ses yankı yankı çevreye yayılıyordu. Ahmet çevresine baktı. Ama bir şey göremedi. Sonra aynı sesi tekrar duydu, etrafına baktı. Ama yine hiç kimse yoktu. Ses tekrar duyuldu. Sonra:

– Bana bak bana, arkandaki dağa, dedi ses.

Ahmet dağa baktı:

– Sen mi konuşuyorsun, dedi.

– Evet, dedi dağ. Tabi ki ben konuşuyorum. Deminden beri seni çağırıyorum. Beni duymuyorsun.

Ahmet özür diledi:

– Biraz dalgınım da.

Sonra dağa baktı. Oldukça yüksekti. Çevresinde gezindi. Gerçekten güzel bir dağdı. Ona:

– Oldukça ilginç bir dağmışsın, dedi. Çevren de oldukça düzlük. Kim bilir ne hadiseler olmuştur bu düzlüklerde.

– Evet, dedi Uhud Dağı. Çok olaylar oldu.

Sonra üzüntülü bir şekilde sesi titredi ve kesildi.
– Ne o, dedi Ahmet. Seni üzecek bir şey mi oldu yoksa?
– Evet, dedi dağ. Hem de çok şey var.
– Anlatmanı çok isterim, dedi Ahmet. Seninle acını paylaşmak isterim.
Uhud Dağı ürperir gibi titredi ve:

– Pekâlâ, dedi. Zaten ben de çoktan beri derdimi dökecek birini arıyordum. Biliyor musun, Uhud Savaşı şu önümdeki meydanda oldu. İslâm ordusu ile müşrikler karşı karşıya gelmişlerdi. Peygamberimiz İslâm ordusunu çok iyi düzenlemişti. İslâm ordusuna bir zarar gelmemesi için benim üzerime okçular yerleştirdi. Arka taraftan gelecek bir saldırıyı bu okçular engelleyecekti. Düşman atlılarına geçit vermeyeceklerdi.

– Müslümanların yaptığı meşhur savaş, Uhud burada mı oldu yani?

– Evet, öyle oldu. Dur sözümü kesme de anlatayım devamını.

– Peki, anlat bakalım. Okçulardan bahsediyordun.

– Sonra savaş başladı. Peygamber Efendimiz ve sahabeler, kahramanca savaşıyorlardı.

Tam bu sırada üç yüz kadar münafık, İslâm ordusunu terk etti. Müslümanlar bin kişi kaldılar. Müşrik ordusu ise üç bin kişiydi. Müşrikler, sayıca fazla olmalarına rağmen üstün olan taraf Müslümanlardı. Hazreti Hamza ve nice sahabi kahramanca savaşıyor ve düşmana aman vermiyorlardı. İkindiye doğru düşman kaçmaya başladı. Müslümanlar galip gelmişti.

– Tıpkı Bedir'de olduğu gibi bu savaşı da Müslümanlar kazandı o zaman.

– Tam olarak öyle olmadı.

– Nasıl yani? Az önce öyle olduğunu söylemiştin.

–Ama savaş daha bitmemişti. Benim üzerimdeki okçular, düşmanın kaçışını görünce sevinçten naralar atmaya başladı. "Zafer bizim!" diyerek aşağıya indiler.

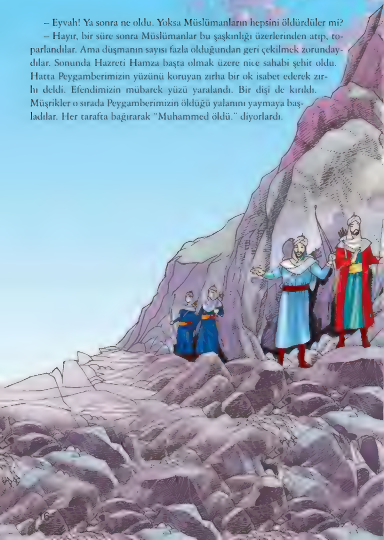
Hâlbuki Peygamber Efendimiz onlara: "Ne olursa olsun, hatta bizim öldürüldüğümüzü bile görseniz yerinizi terk etmeyin." diye tembihte bulunmuştu. Ama onlar sevinçten bu sözleri unutmuş ve aşağıya inmişti. Birkaç tane okçu tepede kaldı. Ama bunların sayısı geçidi savunmak için yeterli değildi.

– Peki, düşman atlıları bu durumu fark ettiler mi yoksa?

– Evet, o sırada müşrik ordusunda bir bölüğün başı olan Halit bin Velid, okçuların yerini terk ettiğini gördü. Çevresinde "Yenildik, artık kaçalım, canımızı kurtaralım!" diyenlere "Henüz değil!" dedi. Sonra askerleriyle birlikte etrafını dolandı ve okçuların tuttuğu yeri kolayca geçti. Müslümanları arkadan vurdu. Sahabiler şaşkındı. Geriden böyle bir saldırı beklemiyorlardı. Önlerinden yenilgi ile kaçan müşrikler bu sefer geriye döndüler. İslâm ordusunun iki tarafı düşmanla sarılmış oldu.

– Eyvah! Ya sonra ne oldu. Yoksa Müslümanların hepsini öldürdüler mi?

– Hayır, bir süre sonra Müslümanlar bu şaşkınlığı üzerlerinden atıp, toparlandılar. Ama düşmanın sayısı fazla olduğundan geri çekilmek zorundaydılar. Sonunda Hazreti Hamza başta olmak üzere nice sahabi şehit oldu. Hatta Peygamberimizin yüzünü koruyan zırha bir ok isabet ederek zırhı deldi. Efendimizin mübarek yüzü yaralandı. Bir dişi de kırıldı. Müşrikler o sırada Peygamberimizin öldüğü yalanını yaymaya başladılar. Her tarafta bağırarak "Muhammed öldü." diyorlardı.

– Neden böyle bir yalan ortaya attılar?

– Tabi ki sahabilerin morallerini iyice bozup onların hepsini öldürmek için.

– Sahabiler, Peygamber Efendimizin öldüğüne gerçekten inandılar mı peki?

– İlk başta inandılar. Ama bu durumda bazı sahabiler, "O'nun öldüğü yerde siz niçin yaşıyorsunuz. Savaşın ve ölün." diye haykırıyor ve yalın kılıç düşmanın üzerine hücum ediyorlardı. Böylece savaşın seyri değişti.

İslâm ordusu çok şehit verdi ve benim tepeme sığınmayı başardılar. Bütün bunlar olurken Sevgili Peygamberimizin ölmediği de anlaşılınca sahabiler buna çok sevindiler.

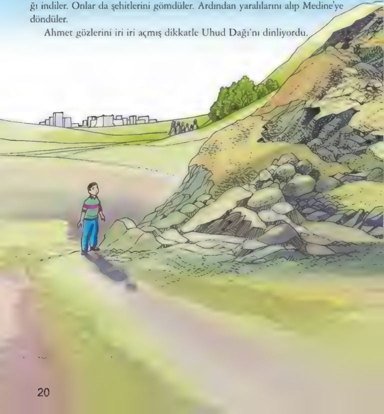
– Artık düşmanlar gitti mi?

– Hayır, Müşrik ordusunun başı Ebu Süfyan yukarıya doğru seslenip, "Aranızda Muhammed var mı?" diye haykırdı. Onun ölüp ölmediğini öğrenmek istiyordu. Peygamber Efendimizin ölmediğini anlayınca O'na seslendi: "Ya Muhammed savaş bu, bir size bir bize güler." Sonra da "Yaşasın Hübel!" diye bağırdı.

Bunun üzerine sahabiler, "Bizim Rabbimiz Allah'tır. Sizin Allah'ınız yok. Bizim ölülerimiz cennete, sizinkiler ise cehenneme gitti." diye haykırdılar. Müşrikler, yaralılarını ve ölülerini alıp oradan uzaklaştığında, Müslümanlar da aşağı indiler. Onlar da şehitlerini gömdüler. Ardından yaralılarını alıp Medine'ye döndüler.

Ahmet gözlerini iri iri açmış dikkatle Uhud Dağı'nı dinliyordu.

Dağ:

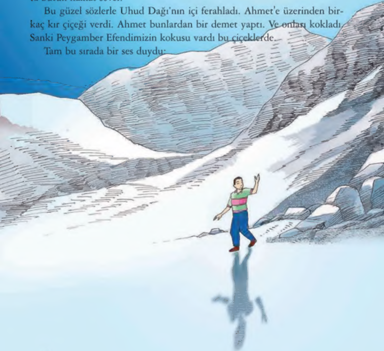
– İşte, dedi benim üzüntüm bundandır. Üzerimde böyle olaylar yaşandı. Gerçi Peygamber Efendimiz bir gün benim yanımdan geçerken, "Uhud Dağı bizi sever biz de Uhud Dağı'nı." demişti, ama yine de içimde bir burukluk var.

Bütün bu anlatılanlara Ahmet de üzülmüştü. Ama Peygamberimizin sözü onu ferahlatmıştı. Sonra dağa bakıp:

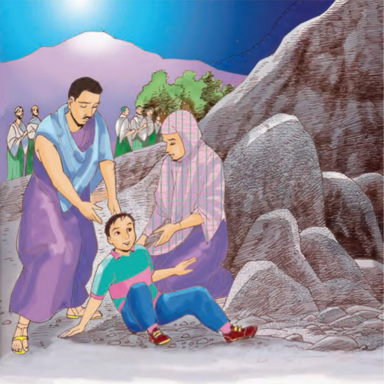
– Bana göre üzülmene gerek yok, dedi. Peygamberimizin bu sözü sana teselli olmalı. O seni sevdiğini söylemişse artık sevinmelisin. Çünkü O'nun sevdiğini Allah da sever. Allah'ın sevdiğini ise Müslümanlar, melekler, hatta bütün kâinat sever.

Bu güzel sözlerle Uhud Dağı'nın içi ferahladı. Ahmet'e üzerinden birkaç kır çiçeği verdi. Ahmet bunlardan bir demet yaptı. Ve onları kokladı. Sanki Peygamber Efendimizin kokusu vardı bu çiçeklerde.

Tam bu sırada bir ses duydu:

– Ahmet, Ahmet uyan yavrum.

Ahmet gözlerini açtı, bir de ne görsün. Annesi ve babası ona bakıp tebessüm etmiyorlar mı? Biricik oğullarını buldukları için pek sevinçliydiler. Ahmet de sevinmişti. Ama onun asıl sevinme sebebi gördüğü rüya idi.

Anne ve babasıyla Peygamberimizin kabrine doğru giderken arkasına baktı ve Uhud Dağı'nın kendisine gülümsediğini gördü. O da ona gülümsedi. Bu iki gülümseme, tekrar buluşmak için bir selâm pırıltısı taşıyordu.